

§ 2. zák. o povinném ručení drah. K pojmu neodvratného jednání osoby třetí.

(Rozh. nejv. soudu z 28. dub. 1909, Rv III. 106/9.)

Žalobce, jenž jel vlakem po hlavní trati, utrpěl úraz tím, že do tohoto vlaku vrazil nákladní vůz dráhy vlečné s hlavní tratí související. Náhradnímu nároku žalobcovu bylo ve všech třech instancích vyhověno.

Z d ů v o d ů

nejv. soudu vyjímáme: Dovolání žalované, opírající se o § 513. č. 4. c. s. ř. jest bezdůvodné. V případě tomto netřeba rozebíratí, dlužno-li dělníky vlečné dráhy, jejichž jednání, zákazu a trestnímu zákonu odpovídající, při posunování nákladních vozů, šterkem naplněných způsobilo onu událost ve vozbě na trati žalované dráhy, považovati za osoby, jichž podnikatelstvo žalované dráhy použilo ku vykonávání vozby, aneb za osoby třetí, za jejichž zavinění dráha ručiti nemusí: neboť ani v tomto případě nebyl by druhý exkulpační důvod § 2. zákona o ručení, žalovanou uplatňovaný, na snadě, poněvadž jednání této »třetí osoby«, jak případně vyložily nižší soudy, nebylo neodvratitelným, což zákon výslovně požaduje.

Dovolání žalované jest v nepravu, má-li za to, že za neodvratitelnou dlužno považovati událost tu, která se stane přes to, že dráha šetřila všech ustanovení, jež zákon a nařízení jí velí. Šetřiti zákonných a úředních předpisů nepostačuje k tomu, aby se zamezilo ručení podniku železničního, jež založeno jest §. 1. zák. o ručení. Neboť podle §. 17. nařízení o provozování jízdy ze dne 16. listopadu 1851 č. 1. ř. z. z 1852. jsou podnikatelstva a ředitelstva povinna, použiti při provozu všech prostředků, jež podávají zkušenost a věda, aby se neštěstí zamezilo a zabránilo.

Žalovaná, aby byla sprostěna povinnosti ručiti, musila by tedy prokázati, že nemohla jednání dělníků vlečné dráhy ani dle náhledu lidského předvídati, ani při největší opatrnosti zabrániti opatřeními, jež poskytují věda a praktická zkušenost a jež jsou v rozumném poměru k účelu zamýšlenému.

Než podle dobrozdání znalce a zjištění nižších soudů mohlo posunování nákladních vozů po koleji, spojující vlečnou dráhu s tratí hlavní, uzavřením výhybky zcela jednoduchým způsobem býti zabráněno, tedy opatřením, které zajisté spočívalo v oboru možnosti, poněvadž ho bylo po úrazu také skutečně použito. Jednání zřízců vlečné dráhy, přičící se zákazu, nebylo tedy pro žalovanou neodvratitelným. Jednání to nebylo však ani nepředvídatelným a v zanedbání této okolnosti spočívá přímo zavinění dráhy, které jest v příčinné souvislosti s událostí vozby.

Dovolání bylo tudíž zamítnuto.

Skřípský.